

Jungmannova národní akademie

Autor: Petr Hampel

Petr Bakalář napsal v eseji o **islamizaci Evropy**, že v konfliktech populací mají tendenci vítězit ty s vyšším IQ. Do značné míry je to pravda – i když z historie známe řadu výjimek, kdy rozhodly momentální okolnosti, početní převaha, rozdíl v porodnosti, zájem nějaké moci atd.

Jenže i když dáme takové momentální okolnosti stranou, nejde jen o výkonnost mozků (velmi zjednodušeně řečeno můžeme mluvit o IQ), nýbrž také o způsob, jakým jsou ty mozky využívány. Když použijeme přirovnání Charlese Murrayho, můžeme mozky přirovnat k motorům. Výkonnější motor je lepší než méně výkonný motor, ale minimálně stejně významnou roli hraje kvalita převodového ústrojí a k čemu je ten který motor využíván. Tendenci vítězit mají populace s lepšími analytickými schopnostmi, efektivnějším plánováním, schopností vidět slabiny druhé strany, vynalézavostí (ke které patří i schopnost rychle se zbavovat omylů), širšími znalostmi apod.

I proto mluvil **profesor Budil** ve své nedávné přednášce o tom, že pokud mýtus přestane být jen povzbuzujícím a motivujícím faktorem, ale nahradí racionální myšlení, zpravidla to vede k úpadku a porážkám. Ale to je jen jeden z mnoha příkladů chybného využívání výkonných mozků.

Tento princip můžeme ilustrovat i na vztahu mezi západní a čínskou civilizací. Po většinu dějin byla „říše středu“ pokročilejší, bohatší a produktivnější. Možná i díky tomu, že tamní

mozky jsou přece jen o kousek výkonnější (v průměru o pár bodů vyšší IQ). Pak Evropané objevili nástroj zvaný empirická věda – to znamená, že začali své mozky používat trochu jinak. Výsledkem byla tři staletí převahy ve výzkumu, vědění, znalostech, plánování, a především v konstrukcích zbraní (ale i vymýšlení bojových strategií). Když si empirickou vědu osvojili i v Číně, západní náskok se zase vytrácí. Přesně řečeno, Západu se nedaří držet krok.

Nevěřme legendám

Vedeme dosud v reklamě, propagandě a nejrůznějších způsobech manipulace, ale zdá se, že pokud by Číňané napřeli svou snahu tímto směrem, rychle by převládli – jak ukazuje příklad čínského TikToku. A obávám se, že povrchní poznámky o tom, že západní mozky jsou víc kreativní, vycházejí spíše z nepochopení, jak kreativita ve skutečnosti funguje.

Jenže způsob používání mozků nehraje roli jen v konfliktech civilizací, ale také v konfliktech společenských tříd. Většinou vítězí ti, kdo mají výkonnější mozky a kdo je lépe využívají. Samozřejmě, v reálném životě nestojí třída hloupých proti třídě chytrých. Na obou stranách najdete lidi chytré i hloupé, poctivé i nepoctivé a také přemýšlející různým způsobem. Rozdíl je ale v tom, jestli v rámci určité strany konfliktu vzniknou celé skupiny s určitým způsobem používání mozku a určitým způsobem budování charakteru.

Často to souvisí s životním stylem. Když si uvědomíme, že ve Francii 18. století se odehrával konflikt mezi třídou lidí spravujících své živnosti, továrny a polnosti, a třídou našťouřených lidí pitvořících se na královském dvoře, dalo se předvídat, která strana v konfliktu převládne. Podobný rozdíl najdeme také u mnoha jiných společenských předělů. Svou roli samozřejmě hraje i náhoda a vystoupení výjimečných osobností. Kdyby se v českých zemích na začátku 15. století nepřiklonila třída profesionálních válečníků k lidovému kacírství, měli bychom v učebnicích jen stručnou zmínku o jednorázovém masakru nespokojené chudiny. Nevěřme legendám o vzpourách chudých a zoufalých. Každá úspěšná revoluce či rebelie je vítězstvím lepších a lépe využívaných mozků, což obnáší zapojení nějaké kontraelity.

Neschopní proti neschopným

V tom smyslu je velmi nešťastná současná mocenská situace v západním světě, která se dá zjednodušeně popsat tak, že mocenská a finanční elita (fakticky se jedná o alianci různých společenských vrstev) se chová naprosto destruktivně jak sama vůči sobě, tak vůči vlastní civilizaci. Podporuje masovou migraci do vlastních zemí, **islamizaci**, likvidaci základních institucí zajišťujících společenskou stabilitu, likvidaci národního hospodářství vlastních zemí, vyvolává války, aniž by měla nejmenší představu, jak v těch válkách obstát atd.

Proti ní stojí nižší třídy, které jsou početnější, ale zmatené a které – žel – přebírají vzorce destruktivního myšlení a chování od nové aristokracie. Zatím jediným úspěšným pokusem vymanit se z této mentální bídý je **Maďarsko**, kde se podařilo seskládat vlasteneckou alianci zahrnující prostý lid, intelektuály i oligarchy.

Zejména stojí za zmínku, že prakticky chybí analýzy současné struktury moci (a tudíž i

přemýšlení o tom, jak tuto strukturu rozložit). Když pominu své knihy *Prolomení hradeb* a *Cesta z nevolnictví*, je tu ještě Curtis Yarvin a další příslušníci **hnutí neoreakcionářů**, pak mohu připomenout Steva Bannona (architekta Trumpova vítězství v roce 2016) a další osobnosti serveru Breitbart... a obávám se, že jsme na konci seznamu. Místo analýz jen kritika současného stavu (naprosto oprávněná), záplava teoretického moralizování, matoucí rasové teorie, konspirace, a výkřiky typu „až bude lidem dost špatně, probudí se“ nebo „vezmeme vidle a půjdeme na ně“, ale nenajdete analýzu, jaké jsou konkrétní slabiny současné moci, jak by mohla být prosazena změna a jak by mohlo vypadat alternativní uspořádání.

K tomu nezám o racionalitu, primitivní útoky proti vědě, a nezám o jiné vzdělání než mechanické opakování povrchních (byť kritických) frází.

Samozřejmě tak nevypadá celá opozice. Je nicméně faktem, že se zatím nepodařilo vytvořit žádnou skupinu, která by se tomu rázně vymykala.

To je naprosto dramatický rozdíl proti všem situacím v minulosti, kdy opozice měla dostatek schopných lidí, ideály, myšlenky a analýzy. Dnešní společenský konflikt probíhající v západním světě, jako by byl konfliktem mentálně retardovaných. Pak samozřejmě rozhodují peníze a mediální prostor.

Geniální jednoduchost

A tím se konečně dostáváme k Jungmannově národní akademii. Je to náš příspěvek ke zformování kontraelity. Chceme, lidem, kteří mají reálnou životní zkušenost a kteří nepatří k privilegovaným třídám, zprostředkovat přístup k tomu nejlepšímu z nezávislé české vzdělanosti. Včetně možnosti osobně se učit od profesorů (**Budil, Drulák, Keller, Krejčí** atd.) a docentů (**Konvička, Švihlíková, Téra, Valeník** atd.).

Velká pozornost je věnována právě logickému myšlení a racionální vědecké metodě – tedy tomu, jak si správně srovnat myšlenky, jak klást otázky, jak třídit teorie atd. To není jen záležitost pro vědecké ústavy, to je nástroj pro každého, kdo potřebuje porozumět komplexnějším problémům. Právě tento způsob myšlení dal Evropanům několik století převahy nad zbytkem světa.

Už to, že člověk takový seminář navštíví, je svým způsobem elitářské. Odlišuje to totiž studenty od lidí, kteří mají pocit, že se schopností racionálního myšlení už narodili a že oni se prostě nemohou dopouštět chyb. Pokud by je někdo upozornil na systematickou chybu, pokládali by to za urážlivé. Navíc později pravděpodobně zjistí, že se v mnoha věcech mýlili, což není snadné přjmout.

V programu, který vyučuji osobně, vycházím z koncepce **Karla R. Poppera**. V souvislosti s ním je dobré připomenout, že:

- Popper nikdy nebyl spolupracovníkem **Georga Sorose**. Soros u Poppera krátce studoval a během té krátké doby vzniklo celoživotní nepřátelství.
- Popper nikdy nepodporoval volnou migraci, feminismus, změny pohlaví ani nic podobného. Politicky byl Popper konzervativcem. Jeho politické přesvědčení však není podstatné, protože jeho dílo se týká něčeho úplně jiného.
- Popper nebyl skeptik zpochybňující vědu, jak se můžeme dočíst tady na **Dělském potápečí**.
- Otevřená společnost, jak o ni Popper psal, je vlastně opakem otevřené společnosti Georga Sorose.
- Popperův přínos spočívá v tom, že velmi složité a komplexní myšlenky převáděl na jednoduchá pravidla, která mohou být snadno aplikována. To se týká správy státu, ale především vědecké metody. A byl v tom zjednodušování geniální. Nic víc, nic méně.

Od názoru k pochopení

Mimochodem, to nedorozumění je typické pro naši dobu. Lidé, kteří se do Poppera nikdy nezačetli, si udělají názor na základě názvu knihy (přičemž ta slova zařadí do jiného než Popperova kontextu), pak tento povrchní dojem rozvíjejí, utvrzují se v něm... a máme masově sdílenou nepravdu. Studovat je namáhavé, mít názor je snadné. Postihuje to celou společnost od zpolitizovaných humanitních fakult po alternativu. Od profesionálních intelektuálů na obrazovkách České televize po diskuze na sociálních sítích. Budoucnost našeho národa nezávisí na převládajícím názoru na jednoho rakouského filosofa, jenže on se stejný problém projevuje ve všech oblastech.

Na Jungmannově národní akademii se učí i jiné věci. Generál vysvětluje vojenské strategie. Zpravodajec, jak pracovat s informacemi z médií. Historik a antropolog Ivo Budil velké spory evropských dějin a jejich důsledky pro naši současnost. Docent Těra vztah mezi slovanským živlem a západní civilizací. Ředitel jednoho z ústavů akademie věd proměny evoluční teorie v posledních 100 letech. Profesor z lékařské fakulty složení mozku. Docentka Švihlíková mechanismus mezinárodních ekonomických vztahů. Docent Konvička fungování krajiny a dopady klimatických opatření.

Pár ukázek najdete na našem **Youtube** kanálu.

Není to cesta rychlá a agresivní, ale je to cesta k hlubší změně. Skupin, které vyjadřují nespokojenost s vládou, je dostatek. Jsou i nějaké, které mají dostatek odhodlání. Zatím ale úplně chybí skupiny, které k tomu mohou dodat také schopnosti, jako například **Jungmannova národní akademie**.

Ale pozor! Skutečné vzdělání je návykové!

Psáno pro Dělský potápěč.